

Matej Puc bi rad bil perfekten igralec, vrhunski mož, genialen oče

Rad imam varno zavetje doma

Odrske luči Mestnega gledališča ljubljanskega je ugledala predstava Dantonova smrt, v naslovni vlogi francoskega revolucionarja pa je tokrat nastopil Prešernov nagradenec Matej Puc. Igralec z bogatim igralskim opusom, ki mu zgodovinske vloge niso tuje. V intervjuju nam je zaupal, katero čtivo mu še danes nariše nasmeh na obraz in zakaj mu je francoska revolucija izmed zgodovinskih mejnikov tako pri srcu.

► **Najprej čestitke za Prešernovo nagrado, s tem ste dodali še zadnji košček v sestavljeni uspešni igralski poti. Lahko bi rekli, da so vas nagradili že z vsemi zvenečimi nagradami, ki jih je mogoče kot igralec dobiti.**

No, saj so še. Še kakšno se da dobiti. (smeh) Prešernova nagrada je brez dvoma izjemna, velika nagrada, vendar zdaj ne mislim, kot da je že vse doseženo. Daleč od tega. O tem sploh ne razmišljam. To je bolj neke vrste potrdilo za preteklo delo. Če se bo v moji glavi kdaj pojavila senca dvoma, si bom rekel, ej, saj bo. Pri predstavi ti nič ne pomaga vse, kar si dotle dobil, temveč vedno začneš znova.

► **Dejali ste, da je lepo biti pohvaljen za nazaj, vendar pa to kaj dosti za naprej niti ne pomaga. Ne mislite, da nagrada lahko vpliva na vloge v prihodnosti?**

Dvomim, da bo to kaj dosti vplivalo. Morda me bodo tako bolje spoznali ljudje, ki ustvarjajo na drugih področjih. Morda filmarji, ki ne hodijo v gledališče. Vodstvo v mojem teatru zame že od nekdaj lepo skrbi, tako da se kaj dosti ne bo spremenilo. Tudi zaradi njihovega zaupanja sem dobil vse te nagrade. Ne vem pa, kaj se bo zdaj zgodilo, kaj bo vse skupaj prineslo.

► **Katera vloga bi vam po vseh teh letih še bila v izziv?**

Izziv je prav vsaka vloga,

ki jo dobim. Nimam pa želja. Ne blefiram, pa tudi ne gre za neko lažno skromnost. Na začetku se z vsako vlogo na novo seznanjaš in ne veš, kaj bo nastalo, ali bo uspelo. Iskreno. Torej, izzivi me motivirajo, vsaka vloga mi je izziv, tako nimam kakšne posebne želje. Se mi zdi, da bi mi bilo tako le težje, saj bi bil pritisk ob dodeljeni vlogi še toliko večji.

► **Se je bilo z Dantom dokaj preprosto poistovetiti?**

Seveda, vendar mi v predstavi sam politični kontekst ni tako zanimiv kot pa sama osebnost. Danton bije notranji boj sam s seboj. Na neki točki spozna in podvomi o dogajanju, ker pa ve, da mu grozi smrtna kazen, se še bolj sooči s svojimi preteklimi dejanji, dvomi. Ti intimni momenti znotraj te velike zgodbe me še toliko bolj pritegnejo. Drama sama se veliko sprašuje o smislu našega obstoja. Režiser je delo postavil v zanimiv okvir televizijskega šova, za katerega upamo, da bo zaživel skupaj z občinstvom.

► **S katerim likom v svojem širšem igralskem opusu pa bi se najlažje poistovetili?**

S čisto vsakim se, ker v nasplošnem primeru lika ne moreš zaigrati. Zdi se mi, da imam rajši karakterje ... No, zelo težko rečem, kaj točno mi ustreza. Karkoli rečem, v istem hipu podvomi o svoji izjavi. Ne maram predalčkanja, saj se mi ne zdi točno. V trenutku, ko

rečem, da nekaj sem, se mi že zdi, da nisem. V vsaki vlogi, karakterju najdem impulze, ki jih občutim tudi sam.

► **Je lažje stopiti v čevlje fiktivnih ali zgodovinskih likov?**

Meni se zdi precej isto. Sploh ob besedilu, kot je Dantonova smrt, ki je dokaj poetično, težko razberemo prave karakteristike, besede. Oboje je fikcija!

► **Vam je sicer zgodovinska tematika francoske revolucije blizu?**

Sam sem z letnicami bolj slab, edina, ki mi je ostala v spominu, je 1789, torej leto francoske revolucije. (smeh) Je preprosta za zapomniti. Revolucija je zanimivo obdobje, sploh ob podatkih, ki sem jih dobil ob študiju predstave. Ugotoviš, da je to obdobje močno vplivalo na razvoj Evrope, takšne, kot jo poznamo danes. Naša drama pa se ukvarja s tem, kdaj je revolucije sploh konec, kdaj je konec klanja. Sploh Danton se sprašuje, kdaj se začne republika, drugi pa so prepričani, da je treba očistiti vse. Mislim, da ljudje nekega optimalnega sistema še danes nismo našli. Demokracija namreč ne deluje najbolj.

► **Se sicer v Dantonovi vlogi lahko izrazi igralsko poslanstvo?**

Kaj je naše poslanstvo? Mi smo pripovedovalci zgodb. Ikoli imam rad predstave, v katerih se gledalci lahko za-

mislijo. Ne zdi se mi nujno, da pokažemo ogledalo občinstvu. Kot gledalec dojemam predstavo kot intimno izkušnjo, v gledališče grem zato, da sem sam s seboj. Upam, da se čim večjemu številu gledalcev to dogodi. Pogosti obiskovalci teatra so že tako nagnjeni k temu, da jih predstava premakne, vodi k razmišljanju. Najlepše bi bilo morda privabiti tiste, ki ne hodijo v gledališče. Mislim, da bi bilo treba privabiti tiste, ki ne razmišljajo o tem, ti bi morali biti naša ciljna publika.

► **In kako bi lahko privabili tovrstne gledalce?**

Tega pa ne vem. S tem pa bi se po mojem mnenju najbolj morali ukvarjati. Da bi bili ljudje odprti, pripravljani slišati kaj, s čimer se ne strinjajo, morda spremeniti svoje mnenje. Zdi se mi, da smo vsi tako

“Če bi mojim otrokom grozila nevarnost, bi bil pripravljen storiti marsikaj. Če bi tako občutila masa ljudi, bi prišlo do eksplozije. Naš preživetveni nagon bi udaril na plan, takrat bi bili zmožni marsičesa.”

zabarikadirani v svoje predpostavke, zato česa drugega niti ne želijo slišati.

► **Vsi si ustvarimo podobo o sebi, napak pa si nismo pripravljeni priznati.**

Seveda, vsi gojimo idealno sliko o sebi. Zato pa pravim. Kadarkoli rečem, jaz sem tak pa tak, mi en lasek reče: »Pa si res?« Izmuzljivi smo ... Ves svet pa nas želi popredalčkati. Zase ne morem točno reči, kaj sem. Vem, kaj bi rad bil ...

► **In kaj je to?**

Rad bi bil perfekten igralec, vrhunski mož, genialen oče ... in tako naprej. Vendar pa ne moreš biti vse to. Najbolje je biti v dialogu s samim sabo, si priznaš napake, ob tem pa znaš tudi odpustiti drugim. So dnevi, ko sem ta, pa so dnevi, ko sem drug. Ali pa se spremenim večkrat na dan. (smeh)

► **Katera pa je sicer najpomembnejša komponenta v življenju igralca? Kaj je tisto, kar vas vodi, žene?**

Vsak si svoj svet uredi po svoje. Jaz imam rad varno zavetje doma, gledališki svet ti omogoča lebdenje med oblaki, sanje, zato hrepenim po lebdem obdobju, kot je zdaj, rad pa se vrnem tudi na realna tla. To mi omogoča družina. Če predolgo plavaš, odplavaš. Na srečo imam razumevajočo partnerico, zato nimam težav z ohranjanjem ravnotežja. Poleg tega se mi v igralskem svetu zdi pomembno ohranjati radovednost. S tem, ko te nekaj zanima, širiš svoja polja. Stagnacija, predvidljivost prinašata igralsko smrt. Včasih je seveda težko ohranjati samega sebe na trnih, vendar je to nujno potrebno.

► **Ali sicer tudi v času gledališke sezone ohranjate stik z literaturo, tudi tisto, ki ni predmet študija, ali pa je branja že zaradi poklica dovolj?**

Ne, ni vedno tako. Četudi smo v knjigah, ti ustreza knjiga, s katero nisi obremenjen. Imam obdobja, predvsem poleti, ko uživam v branju in se lahko v celoti posvetim tudi družini. Včasih, kadar imam polno glavo, brez slabe vesti odložim težko literaturo, saj verjamem, da bo za to že prišel čas.

► **Od nekdaj sicer radi berete?**

Kot otrok sem ogromno bral, v srednji šoli pa sem malo nehaj. Za to obdobje mi je malo žal. Zdaj pa se mi je spet odprla čakra, da z veseljem vsrkavam literaturo. Po študiju

Vonje in miru sem spet dobil koncentracijo, ki jo za nekatera čtiva potrebujem.

► **Katera knjiga je na vas naredila največji vtis?**

Ena izmed mojih ljubših je Skriti dnevnik in rastoče težave Jadrana Krta. Ne vem, zakaj. Morda tudi zato, ker se je najpogosteje znašla na mojem seznamu. Še danes, ko jo prebiram, je zabavno.

► **Si predstavljate, da bi za vlogo Jadrana Krta izbrali prav vas?**

Ne, saj ne bi izbrali mene, ker nisem več najstnik. Bral sem tudi Jadran Krt pije kapučino, ki govori o njegovem odraslem življenju, vendar mi ni bila več tako všeč. Rad imam to njegovo zmotno trdno prepričanje, ki ga kot bralec poznaš.

N. A.